

הלהקה ד

כיצד פירות שדעתו להוליין לבית אף"י שנגמרה מלאכתן אוכל מהן אכילת עראי עד שנכנסו לבית, נכנסו לבית נקבעו למשרתות ואסור לאכול מהן עד שיעשר וכן אם מכרן או בשלן באור או כבשן במחלח או הפריש מהן תרומה או נכנסה שבת עליהם לא יכול עד שעשר אף"י שלא הגיעו לבית, הכניסו לבית קודם שתגמר מלאכתן "ז' אוכל מהן עראי, התחיל לגמור מלאכתן לאחר שנכנסו לבית חיב לשער הכל, כיצד הכניס קישואין ודילועין לבית קודם שייפשוף משיתחיל לשפsshף אחר שנכנסו לבית המעשר וכן כיוצא בהזה, וכן התורם פירות שלא נגמר מלאכתן מותר לאכול מהן עראי, חוץ מכלכלת תנאים שם תרומה קודם שתגמר מלאכתן נקבעה למשער.

הלהקה ה

המביא לבית סובי תאונה ובהם תנאים, מכבדי תמורה ובהם תמרים, אם הכניסם תינוקות או פועלם לא נקבעו למשער, ואם הכניסם בעל הבית חייב במשער, הכניסם שבלים לעשות מהן עיטה לא נקבעו, לא כל מלילות נקבעו למשער, בד"א בתבואה אבל בקטניות לא נקבעו למשער.

הלהקה ו

モטור להרים על התבואה להכניסה במוח כדי שתהייה בהמתו אוכלת ופטורה מן המשער, וזהה מעט אחר שהכניס לבתו ופטור לעולם מן התרומה וכן המשערות שהרי אינם מתחיל לגמור הכל.

תוספות מסכת מנחות דף ז עמוד ב

כדי שתהא בהמתו אוכלת - וא"ת היכן מצינו דעתן אסור בהנאה ו"ל דນפקא לנידරשין בפ' במא מדליקין (שבתנו.) אין מדליקין בטבל טמא משמרת תרומותי בשתי תרומות הכתוב בדבר מה תרומה טהור אין לך בה אלא משעת הרמה ואילך פי' אכילתה אף תרומה טמאה כן דהינן הדלקה והדר גמרין טהורה מטמא דמייטסר בהדלקה קודם הרמה וכן להאכילה בהמתו כל הנאות של צליוי דהוי כען הדלקה ולא כמו שפי' בקונ' דזוקא בטבל טמא אבל בטבל טהור מדליקין אלא נקט טמא וכ"ש טהור ומההיא דרשא גופא ידעין דאי ישראל מאמין בהמתו כרשי תרומה.

רמב"ם הלכות מעשר פרק ג הלכה כ

וכשם שמותר לאכול עראי מפירות שלא נגמרה מלאכתן כך מותר להאכיל מהן לחיה ולבהמה ולעופות כל מה שירצה ומפקיר מהן כל מה שירצה קודם שייעשר, ואם גמרו אף"י שלא נקבעו למשער לא יפקיר, ולא יאכיל לבהמה ולחיה ולעופות אכילת קבע עד שיעשר, ומותר להאכיל לבהמה עראי מן הטבל ואפילו בתוך הבית, ומאכיל פקייע עמייר עד שימוש חבילות.

בית הבירה למראי מסכת ברכות דף לא עמוד א

אין התבואה חייבת מן התורה במשער עד שתעשה דוג ר"ל שיתמරח ושיכנס בבית דרך פני פתח הבית וכולם למדנו מן המקראות שיתמරח שנאמר דגנן ואין דגן אלא אחר מירוח ושיכנס בבית שנאמר בערטוי הקודש מן הבית ודרךفتح הבית שנאמר ואכלו בשעריך מרחחו והכניסו דרך גגות או שהכניסו דרך הפתח ולא נರח אינו חייב מן התורה במשער ומותר מן התורה אף לאדם ואף באכילת קבע אלא שחכמים גזרו שלא לאכול ממנה אדם אכילת קבע אלא אכילת עראי ואסורה להרים בכר ר"ל שיעשה כן בכונה שייאל ממנה עראי בלא משער אבל לעניין אכילת הבית השובה עראי הוואיל ואין דין משער לבהמה מן התורה אף"י בתבואה שנזרעה או נקחה לאדם אלא שכל שתהא נקבעת למשער אסורה אף לבהמה מפני גזל השבט או מדין אסור אכילת עראי לאדם אף הוא רשאי להרים מכאן אמרו מערים אדם על תבואה ואין מרחה אחר דישה אלא שמכניסה במוח שלה שלא תתחייב במשער להפקיע ממנה אכילת עראי ומאכיל את בהמתו וכל שכן אם הכניסה בשיבולין על דעת שיעשה ממנה עיטה הא הכניס שבלים על דעת לעשות מלילות הוקבעו בכניותתו אבל במוח אין ראיות למילילות ומ"מ אם חזר ומירח בפניהם הוקבע למשער שהמירותה קובע אף בראש גגו הוואיל ונתחרבר עמו ראיית פני הבית אלא שהוא זורה מעט ואוכל וכן מאכיל לבהמה הא אכילת קבע ולאדם ודאי אסור מדרבן ויש מקשים לשיטה זו ממה שאמרו בשני של נדה ובשלישי של ע"ז בעניין אין ספק מוציא מיד' ודאי שהקשו בה מהה שאמרו חבר שמת והניח מגורה מלאה פירות אף' הם בני יומן הר' הם בחזקת מתוקנים והוא הכא ודאי טבל ספק מעוшир וכו' וקatoi ספק וכו' ותיזץ ספק וספק הוא דילמא עביד כר' או שעיא ובוזו ודאי בחזקת מתוקנים לאכילת קבע הוא אומרה אלמא זו של ר' או שעיא אף לאכילת קבע היא עד שמתורןvr כתבו גדול' המפרשים שאף זו של חבר דזוקא לאכילת עראי או לאכילת הבית ומ' נראה לי לפרש דילמא עביד כר' או שעיא וכן כאן אלא אישור חכמים ובמקומם ספק וחזקת חבר לא גזרו וא"ת והרי בדיקת חמץ דרבנן וספק בדוק ציר לבדוק היה לא כתיחה ומשום חמוץ ומ"מ הם מפרשים מתוך קושיא זו שזו של ר' או שעיא הוא הדין לאדם ואף בקבוע ואף על פי שבמרחו בשדה אסור לאדם בקבוע אף קודם שייכנס לבית זהו מפני שאפשר לבא לכלל חיב בראייתפני הבית אבל זו שאי אפשר לבא לידי חיב מותר אף לאדם ובקבוע ושם אמר אף זו אם יمرחנה תבואה לכלל חיב

כמו שכתבנו הם פרשו בשנקהו מן המוץ שלא על ידי מירוח שזו אינה באה לכלל חיוב לעולם ולפיכך אוכל מהם קבע והאי דנקט בהמתו משום דלאדם אין דרך להערים בכך והלא גנאי הוא לו ומ"מ אין צורך בכך כמו שכתבנו אלא שהחוזרים ומבאים ראה מה שאמרו במנחות פרק ר' ישמعال גלגול הגוי פוטר מירוח הגוי אינו פוטר ופרשו הטעם משום בעלי כיסין ר"ל עשירים שמוכרים תבאותם לגוי קודם מירוח וחוזרים לקונתה מהם לאחר מירוח והקשה א"כ חלה נמי ותירץ עביד לה פחוות משיעור והקשה תרומה נמי אפשר דעתך לה כר' אושעיא אלמא שאף לאדם מותרת בכך שאם לבהמה מה הועלו מ"מ ימכרנה לגוי ויחזר ויקננה ליפטר אף לאדם ומ"מ יש מפרשין בה מירוח גוי בתבואה שאינה ראה אלא לבהמה מה הועלו והרי פוטרו מצד אחר כדרא' אושעיא או שמא מ"מ יש לו בהמות מרבות ויריח אף בפטור לבהמה הרבה או שמא יש לפרש הוואיל ובחו嗓דים לכך אנו עוסקים אף הוא מיקל בשל סופרים ועובד כר' אושעיא וכל שכן במקום הדין כך הוא אלא שמצד גזירה בגין עליהם ומה שאמרו במסכל ביצה הכניס שבליים לעשות מהן עיטה אוכל מהן עראי דאלמא הא קבוע לא מסייעת לשיטותנו אלא שהם דוחים אותה שמאחר שריאות העשות מהם מלילות הוא שאמרו כן אלא שעיקר הדברים בדברינו וכוסתם לשון השמועה שאמרו ומכך לבהמתו יש מפרשין ש מכיוון שנכנסה לבית ללא חיוב כגון שהכניסה דרך גגות אם הוציאן אח"כ והכניסן דרך הפתח אינו חוזר לחייבו ש מכיוון שנפטרה נפטרה ואין הדברים נראין: